

The “Burning Heart” from the Book of Jeremiah to the Metropolitan Opera

Dr. Alan Cooper

Alan Cooper is the Elaine Ravich Professor of Jewish Studies. He joined the faculty in 1997 as a professor of Bible, and has served as director of publications chair of the Bible faculty, and, from 2007 to 2018, provost of JTS. In 1998, he was appointed professor of Bible at the Union Theological Seminary, a nondenominational Christian seminary, becoming the first person to hold concurrent professorships at JTS and Union. Previously, he was a professor of Bible at Hebrew Union College–Jewish Institute of Religion, where for six years he was director of its School of Graduate Studies. He also taught religious studies for ten years at McMaster University in Hamilton, Ontario, Canada.

Dr. Cooper earned a bachelor’s degree in Religion at Columbia University. He went on to do his graduate work at Yale University, earning a master of philosophy degree and doctorate in Religious Studies. His doctoral dissertation was on the linguistic structure of biblical poetry. He also spent a year in Jerusalem as a Hebrew University postdoctoral fellow.

Dr. Cooper’s publications include a monograph on Canaanite divine names that appear in the Hebrew Bible, and many articles on biblical poetics and the history of interpretation. Recent articles include “Once Again Seething a Kid in Its Mother’s Milk” (in *JSIJ* [*Jewish Studies, an Internet Journal*]); “Some Aspects of Traditional Jewish Psalms Interpretation” (in *The Oxford Handbook of the Psalms*); and “Introduction to Leviticus” (in *Engaging Torah: Modern Perspectives on the Hebrew Bible*). His work in progress includes a commentary on [Psalms 31](#) through 60 for the Jewish Publication Society.

Isaiah Horowitz c. 1555-1630), *Shenei luhot ha-berit*, “Gate of Letters,” s.v. לב טוב

<p>“A pure heart create for me, O God, and a steadfast spirit renew within me.” (Psalm 51:12)</p>	<p>לב טהור ברא לי אל-הים ורוח נכון חדש בקרבי:</p>
---	---

Know that the heart is the source of life, placed in the center of the body, corresponding to the Holy of Holies, which is the center point of the world. As it says in *Zohar* 3:161a-b [trans. Daniel Matt, vol. 9, p. 48], “Come and see: When the blessed Holy One created the human in the world, He designed him according to the supernal precious pattern, and placed his strength and power in the middle of the body, where the heart dwells, which is the potency and nourishment of the whole body. From there, the whole body is sustained, and all the members of the body are fed. The heart is firmly connected to a supernal place above—the brain in the head, dwelling above—and one is linked with the other. In a similar way, the blessed Holy One arranged the world. He made it one body, arranging members of the body around the heart, with the heart in the middle...”¹

Jeremiah 20:7-9

<p>You seduced me, YHWH, and I was seduced; You overpowered me and You prevailed. I have become a constant laughingstock, Everyone derides me. For every time I speak, I shout, “Violence”. I cry out, “Terror”!</p>	<p>פתיתיני ה' ואפת חזקתני ותוכל הייתי לשחוק כל-היום כלה לעג לי: כי-מדי אדבר אזעק חמס ושד אקרא</p>
--	---

¹ See also Jacob Emden (Ya'avetz; 1697–1776), *Migdal oz* (commentary on the siddur), “Chapter on Virtues,” s.v. עליית לב טוב ‘ascent of the pure heart.’ Before quoting the same *Zohar* passage as Horowitz, Emden cites 58 metaphorical uses of “heart” listed in *Midrash qohelet rabba* 1:36 (Jeremiah 20:9 is #38 on the list). He then adds 65 more on his own.

<p>For the Word of YHWH has become for me Continual shame and derision. I thought, “I will not mention [God], I will not speak anymore in God’s Name”— But it is like a raging fire in my heart, Shut up in my bones; I am too weak to endure it; I cannot.</p>	<p>כִּי־הָיָה דְבַר־ה' לִי לְחַרְפָּה וּלְקֶלֶס כָּל־הַיּוֹם: וְאָמַרְתִּי לֹא־אֶזְכְּרֶנּוּ וְלֹא־אֶדְבֵר עוֹד בְּשֵׁמוֹ וְהָיָה בְּלִבִּי כְּאֵשׁ בֹּעֶרֶת עָצָר בְּעֵצְמֹתַי וְנִלְאַיְתִי בְּכָל וְלֹא אוֹכֵל:</p>
---	--

Rashi (1040-1105)

<p>You seduced me: to go on your mission. You overpowered me: You made Your strong hand heavy upon me to go against my will. and You prevailed: And You were victorious. everyone: All the people mock me. Every time I speak: Every time I speak to them, I must shout and raise my voice, and I do not proclaim good for them but prophecies of violence and terror. For the word of YHWH has become for me: Therefore, they put me to shame, for they are ashamed of me. and derision: for speech. Cf. “and derision (וְקֶלֶס)” (Ezekiel 22:4). I thought, I will not mention God: If my heart said to me not to go on Your mission anymore, the prophecy would be in my heart like a raging fire, and against my will I must go.</p>	<p>פתיתיני - ללכת בשליחותך. חזקתני - הכבדת עלי ירך החזקה ללכת על כרחי. ותוכל - ונצחת. כולה - כל העם לועג לי: מדי אדבר - בכל עת שאדבר אליהם אני צריך לזעוק ולהרים קול ואיני קורא אליהם טובה כי אם נבואות חמס ושוד. כי יהיה דבר ה' לי - לפיכך דברו לי חרפה שהם מחרפים אותי. ולקלס - ולדבור כמו וקלסה: ואמרתי לא אזכרנו - ואם אמר לי לבי שלא לילך בשליחותו עוד. והיה בלבי הנבואה כאש בוערת - ועל כרחי אני צריך לילך.</p>
---	---

<p>confined in my bones: The fire confined in my bones. to endure: To bear the fire.</p>	<p>עצור בעצמותי - וכנוס בעצמותי האש. כלכל - לסבול האש:</p>
---	---

Near the end of his life, Francisco Goya (1746-1828) was a refugee from political terror in Spain, and this drawing, *Fuego / Fuego* or 'Fire Fire', made in chalk and crayon, dates to this period. It appears in an album, along with pictures of inmates from an asylum. The drawing shows a figure who with his arms outstretched, runs, or stumbles, engulfed with fire and smoke. Is he escaping? Or raising the alarm?

Jeremiah seeks to do the former and certainly does the latter. He cries: "I will not mention God, No more will I speak in God's Name— But it is like a raging fire in my heart, Shut up in my bones" (cf. Jeremiah 5:14: "I am putting My words into your mouth as fire, and this people shall be firewood, which it will consume"). The Word consumes Jeremiah. He is alight with it. We talk of someone being 'on fire' when they are consumed with passion for something. But this is not Jeremiah's situation. He flees from the fire like the figure in Goya's sketch. Or he runs crying 'Fire, fire!' [Adapted from commentary by [Timothy Gorringer](#), Emeritus Professor of Theological Studies, University of Exeter]

Maimonides (Rambam; 1138-1204), *Guide of the Perplexed* 3:27 (concl.)

<p>Friedlander (trans.): A person may receive a prophecy enabling him to perfect himself but not others; but he may also receive such a prophecy as would compel him to address his fellowmen, teach them, and benefit them through his perfection.</p>	<p>שמואל אבן תבון: - אפשר שיבואהו מן הנבואה מה שישלים הנביא, לא זולת זה; ואפשר שיבואהו ממנה מה שחייב לו יקרא האנשים וילמדם וישפיע עליהם משלמותו:</p>
---	---

It is clear that, without this second degree of perfection, no books would have been written, nor would any prophets have persuaded others to know the truth. For a scholar does not write a book with the object to teach himself what he already knows. But the characteristic of the intellect is this: what the intellect of one receives is transmitted to another, and so on, till a person is reached that can only himself be perfected by such an influence, but is unable to communicate it to others, as has been explained in some chapters of this treatise.

It is further the nature of this element in man that he who possesses an additional degree of that influence is compelled to address his fellowmen, under all circumstances, whether he is listened to or not, even if he injures himself thereby. Thus we find prophets that did not leave off speaking to the people until they were slain; it is this divine influence that moves them, that does not allow them to rest in any way, though they might bring upon themselves great evils by their action. E.g., when Jeremiah was despised, like other teachers and scholars of his age, he could not, though he desired it, withhold his prophecy, or cease from reminding the people of the truths which they rejected. Comp. "For the Word of the Lord was unto me a reproach and a mocking all day, and I said, I will not mention it, nor will I again speak in His name; but it was in mine heart as a burning fire, enclosed in my bones, and I was wearied to keep it, and did not prevail" (Jer. 20:8, 9). This is also the meaning of the words of another prophet, "The Lord God hath spoken, who shall not prophesy?" (Amos 3:8) Note it.

הנה כבר התבאר לך, כי לולא זה השלמות הנוסף, לא היו החכמות מחוברות בספרים ולא היו הנביאים מפיסים בני אדם לדעת האמת - כי לא יחבר חכם דבר לעצמו ללמד עצמו מה שכבר ידע; אבל טבע זה השכל בן הוא, שישפיע לעולם, וימשך ממקבל זה השפע למקבל אחר אחריו, עד שיגיע אל איש אי אפשר שיעברוהו השפע ההוא, אבל ישלימהו לבד - כמו שבארנו בקצת פרקי זה המאמר:

וטבע זה הענין מחייב למי שהגיע לו זה השיעור הנוסף מן השפע - שיקרא בני אדם על כל פנים, יקובל ממנו או לא יקובל, ואפילו יזיק בעצמו. עד שאנחנו נמצא נביאים קראו בני אדם עד שנהרגו, והשפע ההוא האלוהי יניעם ולא יניחם לשקוט ולא לנוח בשום פנים, ואפילו הגיעו לרעות גדולות. ולזה תמצא ירמיה - עליו השלום כי כשהגעהו מבזיון המורים והכופרים ההם אשר היו בזמנו, השתדל לסתום נבואתו ולא לקראם אל האמת אשר מאסוהו, ולא היה יכול לסבול זה - ואמר, כי היה דבר יי לי לחרפה ולקלס כל היום; ואמרתי, לא אזכרה ולא אדבר עוד בשמו - והיה בלבי כאש בוערת עצר בעצמותי, ונלאיתי כלכל ולא אוכל. וזה ענין מאמר הנביא האחר, אדוני יי דיבר - מי לא ינבא. ודע זה:

Isaac Abarbanel (1437-1508) on Jeremiah 20:7-9

The commentators have interpreted “For every time I speak, I shout, ‘Violence’” to mean that whenever I speak words of prophecy I shout and raise my voice to reprove them and proclaim the violence and terror that will come upon them from the enemy. But it is preferable to explain “For every time I speak” to mean that whenever I prophesy to them, I have to shout “Violence and Terror” on account of the disdain and the blows that they treat me with as in the case of Pashhur (Jeremiah 20:1-6). Because of my prophesying in the name of YHWH as God commanded me, he beat me and imprisoned me and I had to cry out, “Violence and Terror” for what he did to me. Moreover, “The Word of YHWH has become for me continual shame and derision,” to the point that many times I said in my heart, “I will not mention God, no more will I speak in God’s Name,” meaning, I will no longer utter the name YHWH or prophesy in the Name. But what shall I do? When the Word of YHWH is the spirit of prophecy that comes upon me, it is “like a raging fire in my heart, [that fire] shut up in my bones,” and it is an unendurable burden to withhold words. He said this because of the powerful fervor that excites the spirit of the prophet when he receives the prophetic spirit.

ואומרו כי מדי אדבר אזעק חמס
פירשו המפרשים בכל עת שאדבר
דברי נבואה אני צועק ומרים קולי
להוכיחם ואקרא חמס ושוד שיבא
אליהם מהאויב, ויותר נכון לפרש כי
מדי אדבר בכל עת שאדבר אליהם
דבר נבואה אצטרך לצעוק חמס ושוד
מהבזיונות והמכות שיעשו לי עליו
כענין פשחור, שבעבור היותי מנבא
בשם ה' מה שצוני הכני ואסרני
והוצרתי לצעוק חמס ושוד ממה
שעשה לי וזהו אומרו עוד כי היה דבר
ה' לי לחרפה ולקלס כל היום:
עד שמפני זה אמרתי פעמים רבות
בלבי לא אזכרנו ולא אדבר עוד בשמו
רוצה לומר לא אזכור עוד שם ה' על
פי ולא אדבר נבואה בשמו אבל מה
אעשה שהיה דבר ה' הרוח נבואי
כשיחול עלי היה בלבי כאש בוערת
עצור האש ההוא בעצמותי וכלכל לא
אוכל לעצור במלין, ואמר זה לחזק
ההתפעלות הגדול שיתפעל רוח
הנביא בקבלו רוח הנבואי:

Charles M. Blow, *Fire Shut Up in My Bones: A Memoir* (Boston: Houghton Mifflin Harcourt, 2014), pp. 149-151 [my summaries in square brackets]

My efforts to transform myself in all ways were going well until I fell for a girl in my class named Evelyn.² [Evelyn was pretty and popular.] Everything about her said “cool.” [After her boyfriend graduated, Charles became the target of her affections.] It seemed odd, but I didn’t question it. Boys hijacked by hormones don’t really think, they chase. They see risk and consequences as if through the wrong end of a telescope: smaller and pushed far away. [Charles spends time with Evelyn at the house of one of her aunts. One day, when the aunt is not present, Evelyn invites Charles to a bedroom. She undresses and the two have unprotected sex.] My body entered hers and my senses caught fire. The world slowed down and my mind sped up. My body felt stiff and numb. [A few weeks later, Evelyn declares that she is pregnant. She gives birth to a baby girl, but eventually it turns out that Charles is not the father after all.]

Sefer Hasidim (12th-13th cen.) ¶172 (ed. Reuven Margaliyot, pp. 179-180)

Three evil impulses oppress man with respect to woman, as it is said, “They commit adultery, all of them, like an oven fired by a baker.... With their hearts like an oven: through the night their baker has slept; in the morning, it flares up like a blazing fire. They all get heated like an oven...” (Hosea 7:4, 6, 7).

שְׁלֵשָׁה יִצְרִים רָעִים הֵם הַלּוֹחֲצִים אֶת
הָאָדָם ע"ד הָאִשָּׁה שֶׁנֹּאמַר (הוֹשֵׁעַ ז ד)
כֻּלָּם מְנַאֲפִים כְּמוֹ תַנּוּר בְּעֵרָה מֵאֵפָה
(שֵׁם שֵׁם ו) כִּי־קִרְבוֹ כִּתְנּוּר לְבָם בְּאֶרְבָּם
כִּלְהִלְיָלָה יִשָּׂן אֶפְתָּהֶם בִּקְרֵ הוּא בְּעֵר כְּאֵשׁ
לְהִבָּה, (שֵׁם שֵׁם ז) כֻּלָּם יִחַמוּ כִּתְנּוּר....

² From the Metropolitan Opera summary of Act II of the opera, “Fire Shut up in My Bones” (Terence Blanchard, composer; Kasi Lemmons, librettist): “Evelyn, a beautiful young girl, interrupts Charles’s reverie. Their chemistry is clear.”

<p>Three ovens [in the Hosea passage] correspond to three impulses with respect to the woman: (1) to see her and be seen by her, the impulsive thoughts of yearning and desire for arousal.</p> <p>(2) the impulse of a burning heart that cannot be quenched, in which the heart thinks continually about the woman and is crazy for her until he is with her. This is the harshest of all.</p> <p>(3) Sometimes it is accomplished by means of magical spells, even if he has never seen her. What the sages said, “the evil impulse only rules over what the eyes see” (<i>Soṭah</i> 8a), refers to the impulse of yearning for arousal of desire. But the impulse of the heart burning for an unseen woman is like that of a madman, and like a pregnant woman who yearns to eat something day and night, ruminating about it and forgetting everything else on account of it. That is how the matter remains constantly in his heart. Even if he just hears about her his heart rejoices, or if he sees a member of her household. Sometimes this is by way of magic, and sometimes not.</p>	<p>ג' תנורים בפרשה ג' יצרים על האשה, לראות וליראות יצר הרהור של תאוה, וחימוד של חימום,</p> <p>ויצר לב בוער ולא יכבה, שהלב חושב כל שעה אחר האשה ומשתגע אחרי', עד שיהא אצלה, וזהו קשה מכולם.</p> <p>יש שנעשה ע"י כשפים ואפי' לא ראה אותה מעולם, ומה שאמרו חכמים אין יצה"ר שולט אלא במה שענינו רואות, זה יצר חימוד של חימום התאוה. אבל יצר שהלב בוער אחר אשה בלא ראייה, ענין זה כאדם המשתגע, וכאשה מעוברת שמתאוה לאכול שום דבר ויומם ולילה היא מהרהרת אחר אותו דבר, ושוכחת שאר דברים בעבור זה. כך זה הדבר כל היום בתוך לבו, ואפי' ישמע דברים ממנה לבו שמח, ויראה עבד או שפחה מאותו בית ישמח, והדבר ע"י כישוף, ויש בלא כישוף:</p>
---	---

Moses Alshekh (1508-1593), *Shoshanat Amaqim* on Song of Songs 1:2

<p>Let him give me of the kisses of his mouth! For your love is more delightful than wine.</p>	<p>יִשְׁקְנֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי־טוֹבִים דְּדִידְךָ מִיַּיִן:</p>
--	---

<p>With this [Solomon] begins to reveal the yearning of God's people in this miserable exile to cleave to God. He likens the to a fair and faithful bride, beloved of the king who has sent her away from his house. She has gone forth utterly desolate, constantly ill, lovesick for her husband, "leaning upon her beloved" (Song 8:5) while recalling the champion of her youth, the love of her espousal. And it was like a raging fire in her heart, shut up in her bones. She thought "I will speak, that I may find relief; I will open my lips and respond" (Job 32:20). Perhaps God will notice me, and his affection will be aroused by the sound of my pleas. She responded with a broken heart, a burnt body, and an embittered spirit like a tempest-tossed victim (Isaiah 54:11): "Let him give me of the kisses of his mouth" as in the old days.</p>	<p>זה החילו לגלות חשק עם ה' אלה אשר בגלות החיל הזה להדבק בו יתברך, וימשילם כאמור לכלה נאה וחסודה אהובת מלך אשר שלחה מביתו, ויצאה והיתה שמה ושממה כל היום דוה, חולת אהבה מאישה הראשון מתרפקת על דודה בזוכרה אלוף נעוריה אהבת כלולותיה, ויהי בלבה כאש בוערת עצור בעצמותיה, ותאמר בלבה אדברה וירוח לי, אפתח שפתי ואענה, אולי יתעשת האלהים ויכמרו רחמיו לקול תחנוני, ותען ותאמר בלב נשבר וגוף חמרמר בנפש מרה כעניה סוערה, מי יתן ישקני מנשיקות פיהו כאשר היה בימי קדם:</p>
---	--

Nahman of Bratslav (Breslov; 1772-1810), *Liqqutei Moharan* I:78:9 (trans. Moshe Mykoff apud [Sefaria](#))

<p>Also clarified by this [lesson about the Presence and the Holy Spirit] is the great value of applying oneself to the holy Torah, which is the essence of a person's life. This is because "If not for the lobes of the lungs fanning the heart, the heart would consume the entire body" (cf. <i>Tiqqunei Zohar</i> 28a etc.). The lungs are the aspect of Torah, as explained above. That is, a person has two</p>	<p>עוד מבאר מזה, גדל מעלת עסק התורה הקדושה, שהוא עקר החיים של האדם. כי 'אלמלא כנפי ראה דנשבי על לבא הוי לבא אוקיד כל גופא' וכנפי ראה הוא בחינות התורה כנ"ל. הינו כי יש באדם שני מיני תבוערות מדורת אש, לטוב ולהפך. ושניהם אינם טובים:</p>
--	---

<p>conflagrations burning inside him. One is positive, the other is not; and neither is beneficial.</p> <p>For there are times when the heart of a Jew burns very intensely for God, like a blazing conflagration, but it is excessive and could consume him completely. Although his fiery passion is for God, since it is in excess, it is not beneficial. It is impossible to cool and reduce this flame, so that it is within measure, except through the Torah. When he applies himself to Torah, it protects and saves him, so that he will succeed in reducing this fiery passion to its proper level.</p> <p>The reverse, God forbid, is likewise so. There are times when a person burns with such great desire for the temptations of this world, that this, too, could consume his entire body, God forbid. But when he studies Torah, it protects him and saves him even from the flame of this evil fire of desire that would consume him completely, God forbid.</p>	<p>כי לפעמים לב האיש הישראלי בוער מאד מאד להשם יתברך כיקוד יקוד אש, אבל הוא יותר מדי, עד שהיה אפשר להיות אוקיד כל גופא. ואף על פי שבווער להשם יתברך, אף על פי בן מאחר שהוא יותר מדי אינו טוב. ואי אפשר לקרר ולצמצם ההתלהבות הזאת, שיהיה במדה כי אם על ידי התורה. כי כשיעסק בתורה תגן התורה עליו, ותציל אותו שיזכה לצמצם ההתלהבות שיהיה כראוי.</p> <p>וכן יש, חס ושלום, להפך. כי לפעמים בוער האדם אל תאוות עולם הזה כל כך, עד שגם בן היה אוקיד כל גופא, חס ושלום. אבל בשלומד תורה היא מגנת עליו, ומצלת אותו גם מהתלהבות האש הרע הזה של התאוות, שהיה רוצה לשרפו לגמרי, חס ושלום:</p>
--	--

Conversations with Moharan ¶124 (coll. by Nathan of Breslov (Sternhartz; 1780–1844)

<p>One he asked me innocently, “have you heard words of <i>musar</i> from me?” He said that he couldn’t speak words of <i>musar</i> because every word of his was dipped and washed in tears. For that reason, he could not say <i>musar</i> explicitly.</p> <p>At first, we were somewhat perplexed by his saying that he did not say <i>musar</i>, because in our opinion all</p>	<p>פעם אחת שאל אותי בלשון תמה: השמעת ממני דברי מוסר? ואמר שאינו יכול לומר דברי מוסר. כי כל דבור מוסר שלו הוא מוטבל ומורחץ בדמעות... ומחמת זה אינו יכול לומר מוסר בפרוש:</p> <p>ובתחלה היה אצלנו קצת תמיהה מה שאמר שאינו אומר מוסר. כי לפי דעתנו כל</p>
---	--

of his words were very great words of *musar*, like a burning fire actually. In truth, he did not usually speak words of *musar* overtly like preachers. Nevertheless, his discourse only pertained to service of God, and all his words actually were like fiery coals.

Anyone who was worthy to hear a word from his mouth felt as if an actual burning fire had entered within him. It is impossible to explain or represent, neither orally nor in writing, the essence of the incendiary holiness of the words that came from his holy mouth, awesome in holiness and purity. Every single word of his, even everyday discourse—and his teaching about service of God and expounding Torah even more so—illuminated and shone and inflamed like a burning fire, “flashes of fire, a very flame [of the Lord]” (Song of Songs 8:8).

For whoever attended to his words in truth and integrity, his discourse would blossom and enter within him like an actual flame, to the point that all his auditors were drawn by his words to God with wondrous attachment, with truly burning zeal for God. For most of us, it seemed that at that moment we stood before God’s awesome holy splendor, with no choice but to do other than to act in accordance with God’s will.... For the heart was exceedingly drawn to God by his words, impossible to evaluate and measure.

דבריו הם דברי מוסר גדול מאד מאד כאש בוערת ממש. אך באמת לא היה רגיל לומר דברי מוסר בפרוש כדרך המוכיחים, אבל אף על פי כן כל דבריו וכל שיחותיו היה רק מענין עבודת ה'. וכל דבריו היה כגחלי אש ממש:

ומי שזכה לשמע דבור מפיו היה נכנס בקרבו כאש בוערת ממש. ואי אפשר לבאר ולציר לא בכתיב ולא בפה עצם תבערת קדושת דבוריו שיצאו מפיו הקדוש והנורא בקדושה ובטהרה. אשר כל דבור ודבור שלו אפלו בשיחת חולין, מכל שכן כשהיה מדבר בעבודת השם או כשהיה אומר ומגלה תורה, היה כל דבור ודבור מאיר ומזהיר ומתלהב כאש לוהט רשפי רשפי שלהבת.

ומי שהיה מאזין ומקשיב לדבריו באמת ובתמימות היה כל דבור ודבור שלו פורח ונכנס בקרבו כלבת אש ממש עד שכל אחד מהשומעים היו נמשכין על ידי דבוריו להשם יתברך בהתקשרות נפלא והתלהבות גדולה להשם יתברך באמת. ועל פי רב היה נדמה לנו באותו שעה שעמדנו לפני הדרת קדושתו הנורא, שבודאי לא יהיה לנו עוד שום בחירה. כי בודאי בהכרח להיות כרצון השם יתברך ... כי הלב היה נמשך מאד מאד להשם יתברך על ידי דבוריו הקדושים אשר אי אפשר לשער ולערך:

<p>Even now, those who immerse themselves in the books of our holy and awesome teacher of blessed memory and gaze on them in truth and integrity certainly will have their hearts inflamed for God, because all his words are like fiery coals.</p>	<p>גם עכשו כל מי שיעסק בספרי רבנו הקדוש והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה, ויעין ויסתכל בהם באמת ובתמימות ודאי יתלהב לבו מאד להשם יתברך כי כל דבריו בגחלי אש:</p>
---	---

Shmuel Bornsztain (Sochatchover Rebbe; 1855 – 1926), *Shem mi-Shemuel on Yitro* for 5676 (January 22, 1916)

<p>The Jews are bound to God in soul and intellect, viz., in heart and mind. In heart: the yearning implanted in their heart like a burning fire for their heavenly parent, as it is written, “The flashes [of love] are flashes of fire, A very flame of the Lord” (Song of Songs 8:8)—encompassing all the virtues. In intellect: the upright intelligence, the intelligence of the Torah. By the two of them the Jews are drawn to God—the intellect in its own right, and the heart in its own right even without instruction from the intellect.</p>	<p>...ישראל הם קשורים בהקב"ה בנפש ובשכל היינו בלב ובמוח, בלב היא התשוקה הנטועה בלב כאש בוערת לאביהן שבשמים, כמ"ש רְשָׁפִיָּהּ רֶשֶׁפִי אֵשׁ שְׁלֵהֶבְתֶּיהָ, ובכלל זה המדות כולן, בשכל הוא השכל הישר שכל התורה, ובשניהם ישראל נמשכין אחר השי"ת, השכל מצד עצמו, והלב מצד עצמו אפי' בלי הוראת השכל.</p>
---	---